

се разбѣгали и всакоѣ си сѣдналь на мѣсто то. Стоянчо и Драганчо останали самички между чинове ти, зашто то ошге нѣ-мали мѣсто.

3. Въ стана та, дѣто били Стоянчо и Драганчо, дошьль учительть на малкити дѣца. Той билъ младъ човѣкъ, високъ и на гледъ добръ. Учительть казалъ добро утро на дѣцата и накаралъ једно отъ тѣхъ да исчете молитва та. Ученикъть исчель съ високъ гласъ „Молитвата прѣди учение.“ Стоянчо и Драганчо се помолили отъ все срѣдце на Бога да благослови начело то на тѣхно то учение. Като се исчела молитва та всички ти дѣца сѣднали; а учительть повикаль нови ти ученици при себе и ги попиталъ какъ ги викатъ, на колко са години, знаатъ ли да четатъ и да пишатъ, кой је татко имъ, и кѣдѣ сѣдетъ. Послѣ ги накаралъ да почетатъ малко на једна книга, да кажатъ наустъ нѣколко молитви и да напишатъ на дѣска та по нѣколко реда. Дѣцата чели добръ, знаали много молитви и хубаво писали. Учительть се зарадовалъ на дѣцата; той извадилъ отъ пазухникъть си једна малка книжка и записалъ въ неа имена та имъ: Стоянъ и Драганъ Петкови, дѣца на вдовица Петковица, и забѣлѣжилъ, че Стоянъ је на деветъ години, а Драганъ на осмъ.

4. Послѣ учительть рекль на Стоянча и Драганча: „Добрѣ! познава се, че и у васъ не сте си губили врѣмето на праздно, кога знаете толкова да четете, да пишете и да се молите. Учѣте се така всакога, гледайте си добръ уроцити, вникновайте какво четете; слушајте какъ четатъ и какъ отговаретъ други ти дѣца; слушајте што ви приказовамъ и питамъ; помнѣте всичко, каквото ште се върши въ училиште то. Като се свърши урокъть шта ви попитамъ, што сте запомнили.“

Слѣдъ това учительть показалъ на Стояна и Драгана мѣсто на пѣрвий чинъ, дѣто сѣдѣли най-малкити дѣца.

III.

Што се вършило въ училиште то.

1. Урокъть се подкачилъ отъ четеню. Учительть казовалъ на ученицити да четатъ насно, полека, и да изричатъ всакоа дума, както трѣбова. А кога нѣкой сбѣркoвалъ, учительть го оправяль безъ да ее сърди; нѣ и не обичалъ много пѣти да